

končno čisto obstala, nevede sem se bil naslonil s komolcem na žrmlje, glava mi je klonila na prsi, oči so se mi zaprle.

A nenadno me je nenavadna tišina zaradi umolklega ropota žrmelj prebudila iz dremanja. Ustrašil sem se svoje lenobe in prisluhnil, če ni mogoče babica že prišla z vrta v kuhinjo ter slišala, da sem nehal mleti. Že sem zagrabil drog, da bi začel žrmlje spet vrteti, a glej — prej tako mračno sivi mlinski kamen so zdaj preprezale ozke, žareče, rumene proge... Dež je ponehal in sonce je sililo skozi priprte oknice v sobico.

Ker še ni bilo pozno popoldne, je bil še vedno čas gnati na pašo. Zmlel sem torej ono peščico zrnja, kar ga je bilo še v žrmljah, ter nato veselo pohitel na dvorišče. Zunaj je bil po dežju prijeten, osvežujoč zrak. Krošnja lipe je bila kakor sprana in z biseri posuta... Deževne kapljice, ki še niso shlepele ali zdrknile z zelenih listov krošnje, so kar blestele... Po dvorišču so se pretakali majhni potočki deževnice in hiteli v nižino dvorišča, svetlikajoč se v soncu, ki se je smehljalo s čistega modrega nébesa. Ljubka visokonoga ptičica pastirička, ki je redno priletevala na naše dvorišče, je iskala lahkotno skakljaje tam ob gnojnici mušic in pri tem veselo potresala s svojim ozkim repkom...

Živina, ki sem ji bil sicer nanesel v jasli sena, ko se je bil usul opoldne dež, si je vseeno želela še osvežujoče zelene trave, ki je po dežju zanjo posebno vabljiva, ter me je z mukanjem in potresavanjem verig že klicala, da se je naj usmilim. Šel sem torej in gnal na pašo.

(Dalje.)

Fr. Š.

Na straži

(Belokranjska)

Baša je bil prav zgleden gospodar, pa tudi izvrsten sadjar. Njegovo sadje je slovelo daleč okoli. Poželjivo so se ozirale oči vse vaške mladine na njegov vrt, kajti tam so zorile najzgodnejše češnje, najslajše hruške, najokusnejša jabolka. Od zgodnjega poletja noter do pozne jeseni je delalo sadje veliko skušnjavo mlajšim vaščanom. Toda Baša je skrbno pazil na svoj vrt in tudi pes Karo je bil prav vesten stražar. Zvečer je Baša privezoval psa, da bi ne zanemaril svoje čuvajske službe.

Bilo je julija meseca. Na Baševem vrtu so zorele zgodnje hruške in s svojo lepo rumeno barvo zapeljevale mimoidoče.

Utrujen od težkega dnevnega dela se je hotel Baša odpočiti v svežem večernem hladu, zato je zavlekel na vrt gnojni koš in se vlegel vanj na slamo. Obenem je hotel tudi stražiti svoje dobre hruške. A mehka fantovska pesem ga je zazibala v sladko spanje.

Fantje so si zaželeli Baševih hrušk. Da jih ne bi Karo izdal, so mu dali kruha in nato stopili na vrt. Pri blede mesečini so zapazili mirno spečega moža. Spogledali so se, pozabili na hruške, pač pa molče dvignili koš z Bašo in ga odnesli na njegov travnik zunaj vasi. Tam so položili koš čez potoček, ki je namakal travnik ter mirno odšli vsak na svoj dom.

Ko se je Baša naslednje jutro prebudil, je debelo gledal, kje je. Še bolj začudena je bila njegova družina, ko ni bilo zjutraj na vrtu ne koša ne gospodarja. Toda ta skrb jih je minila, ko je primahal gospodar domov. Sam ni nič povedal in vprašal ga ni nihče domačih, kaj se mu je dogodilo ponoči, a vendar je kmalu vsa vas zvedela za ta dogodek ter se smejala.

Od takrat ni nikdar več stražil svojega sadja, pač pa ga je vsakomur rad privoščil in njegov vrt je imel posledj mir.